



Amsterdam Kris De Bruyne

Kris De Bruyne, Jos Muyllaert / 2'32" / Philips 6021 144 (7")

‘MAAR MIJN DRANG om met een elektrische band en eigen repertoire te beginnen werd groot. Ik wilde solo gaan’, schrijft Kris De Bruyne in zijn memoires over zijn besluit om uit Lamp, Lazerus & Kris te stappen. Bassist Mich Verbelen maakt de overstap van nabij mee en speelt ook mee op de eerste lp van De Bruyne uit 1973. ‘Kris had met Lamp, Lazerus & Kris werk genoeg, maar hij en ik waren jonge gasten en we wilden juist niet in die kleinkunst terechtkomen. Bob Dylan en The Band, dat was het helemaal toen. Niet dat we daarin geslaagd zijn, maar daar wilden wij bij horen, dat was onze bedoeling. En we wilden tegelijkertijd natuurlijk wel in het Nederlands zingen en spelen. Maar die eerste solo-lp van Kris kwam te vroeg. Het land was in 1973 nog niet klaar voor elektrisch versterkte muziek in het Vlaams’, zegt hij.

Een jaar eerder, in 1972, is Kris getrouwd met zijn grote liefde Christine Bittremieux. Ze werkt bij de BRT op de kostuumafdeling en ze hebben dan al vier jaar een relatie. In hun studententijd hebben ze brieven, gedichten en boeken uitgewisseld, waarna de liefde tussen hen is opgevlamd. Ook zijn ze allebei enorme Dylan-fans, iets wat zeker niet onbelangrijk is in het leven van Kris. ‘Ik vond hem heel aantrekkelijk. Mooie blonde krullen, extravert. Kris had een complexe persoonlijkheid’, vertelt ze, ‘veelzijdig, onvoorspelbaar, niet braaf, daardoor viel ik denk ik voor

hem.’ Andersom is De Bruyne ook smoorverliefd op Christine. Met haar heeft hij voor zijn gevoel de hoofdprijs te pakken. Uit de verhalen van de geïnterviewden voor dit boek komen de zusjes Bittremieux naar voren als aantrekkelijke, tot de verbeelding sprekende vrouwen uit een nette, deftige familie met een vader die een goede functie heeft. ‘Dat waren in onze ogen filmsterren’, zegt een van hen. Dat nette en deftige heeft ook zo zijn nadelen: Christine mag niet veel van haar ouders, wat maakt dat haar samen-zijn met Kris De Bruyne zich lange tijd in het verborgene afspeelt. Pas na de dood van haar moeder normaliseert dat. Kris komt op zijn beurt uit wat je eerder een fout dan een deftig milieu kunt noemen. De ouders van Kris hebben een slecht huwelijk. Vader Arthur De Bruyne geeft les aan doven en slechthorenden en is in zijn vrije tijd flamingant, wat in de praktijk betekent dat hij omstreden denkbeelden koestert over de Franse overheersing in België. Een van zijn frustraties is dat hij nooit heeft kunnen studeren, omdat hij op jonge leeftijd al voor zijn broers moest zorgen. Het is een intellectuele man die als journalist de Groot-Nederlandse gedachte aanhangt en daardoor in de Tweede Wereldoorlog welwillender tegenover de Duitsers staat dan de meeste van zijn landgenoten. Hoewel men hem nooit voor collaboratie zal aanklagen, wordt het hele gezin er na de oorlog wel op afgerekend. Er doen lange

tijd kwalijke verhalen de ronde over de familie De Bruyne. Kris zelf zal ze in 2002 in een openhartig kranteninterview afdoen als laster. De zeven kinderen van het echtpaar De Bruyne zijn stuk voor stuk creatief. Of de houding van hun omgeving het gezin hechter maakt, is niet te zeggen, maar de broers Koen, Joost en Kris vormen al op jonge leeftijd een heuse drie-eenheid. Ze staan pal voor elkaar, schouder aan schouder. Kris bewondert zijn twee oudere broers mateloos. Koen (muzikant/zacht, vriendelijk, cynisch-ironisch) en Joost (beeldend kunstenaar/ingetogen) zijn voorbeelden voor hem. Koen is een zeer getalenteerd pianist, die aan het conservatorium studeert, Joost schildert.

Vader is streng en nietsontziend in de opvoeding. Hij hanteert keiharde methodes, die zover gaan dat collega-muzikant Frans Ieven daar het label ‘verknipt’ op plakt. Koen De Bruyne vertelt Ieven ooit in alle rust hoe hij na een les op het conservatorium in de stad bleef hangen en terug naar huis in het donker met de fiets in een tramspoor haakte en viel. ‘Vervolgens reed er een auto over hem heen, raakte hij in coma en werd hij wakker in het ziekenhuis zonder herinneringen aan het gebeurde. Maar zijn vader zat al aan zijn zijde en het eerste wat Koen te horen kreeg toen hij zijn ogen opende was: “Wacht maar mannetje, tot jij thuis bent!” Ik kreeg kip-



Ik wil je De Kreuners

Walter Grootaers, Ben Crabbé, Erik Wauters, Jan Van Eyken, Berre Bergen / 3'23" / EMI 1192657 (CD/7")

DE OPGANG VAN De Kreuners gaat in twee fasen. Ze beginnen hun carrière als coole gitaarband die in het Nederlands zingt. In 1978 doen ze al mee aan Humo's eerste Rock Rally, ze vallen op, maar verdienen geen platencontract. Live zijn ze echter onverslaanbaar. De Kreuners spelen in de jaren die volgen de pannen van het dak, honderd keer per jaar voor zalen van twee- à driehonderd man. Er is geen dorp in Vlaanderen dat ze overslaan. 'We speelden voor ongeveer geen geld, maar iedereen kende ons wel', zegt Erik Wauters, gitarist van het eerste uur, over die begintijd.

Pas in 1980 tekenen ze hun eerste platencontract. Het is vanaf de eerste single raak. Ze beginnen hits te scoren in Vlaanderen: *Nummer 1, Ik dans wel met mezelf, Zij heeft stijl*. De eerste lp 's *Nachts kouder dan buiten* (1981, dertigduizend verkochte eenheden) zorgt voor een eerste golf van Kreuners-mania in Vlaanderen. De Kreuners groeien uit tot de best verkopende act in België na Prince. Zanger Walter Grootaers merkt dat ook aan de fanmail. De Kreuners krijgen intussen veel lovende kritieken. Live maken ze in 1982 de stap van feesttenten met duizend man naar festivals met vele duizenden toeschouwers. 'We vulden een gat waar geen Vlaamse artiest zat', constateert Grootaers. 'Namelijk in het Nederlands rocken met een band. De

Angelsaksische muziek was voor ons een voorbeeld omdat daar de stem meer in de muziek zat dan in de Nederlandstalige muziek. Dat sloeg direct aan. We wisten niet wat ons overkwam.'

In Nederland wordt de band niet gepromoot. De Nederlandse tak van Warner stopt zijn energie liever in Nederlandse artiesten. Gek genoeg zijn De Kreuners in Wallonië en Frankrijk populairder dan in Nederland. Daar vindt men de Nederlandse teksten geen beletsel om toch van hun muziek te genieten. Na 1984 zakt het succes weg. De Kreuners lijken hun hoogtepunt gehad te hebben. Personeelwisselingen (invallers) en een minder enthousiaste platenfirma zijn daar debet aan. Wat volgens Grootaers ook meespeelt, is overexposure van Vlaamse bands. De complete Vlaamse muzieksce­ne valt in 1985 en 1986 sowieso stil. Bijna niemand speelt meer live in Vlaanderen, lijkt het. De Kreuners vallen terug naar hooguit drie, vier optredens per jaar, te weinig om van te leven. 'Niemand zit meer op Vlaamstalige rock te wachten', roepen de platenvertegenwoordigers in koor tegen hen. De bandleden zoeken daarom een job.

Het is drummer Ben Crabbé die De Kreuners opnieuw samen brengt. Niet meer met invallers, maar weer als een echte groep. Gitarist

Erik Wauters werkt op dat moment bij een wijnhandel in het centrum van Antwerpen. Hij woont ook boven die wijnhandel, op de tweede verdieping, in een vervallen negentiende-eeuws hotel dat tot een soort kraakpand is geworden. Voor omgerekend tachtig euro per maand huurt hij een derde van het gebouw. Hij heeft daardoor acht leegstaande hotelkamers tot zijn beschikking; de ideale plek voor de band om te repeteren. Ze zijn er niemand tot last en maken er in alle stilte (beter gezegd is misschien: met veel onopgemerkt lawaai) de omslag van rock naar iets meer popband. Waar ze het in het begin nog over belangrijke maatschappelijke thema's wilden hebben, wordt hun muziek nu toegankelijker. Ze zingen bijvoorbeeld veel over de liefde.

In 1989 meldden De Kreuners zich met hernieuwd elan aan het platenfront. Hun contract bij Mercury (onderdeel van Philips) loopt af en een laatste single daar (*Verliefd op Chris Lomme*) toont aan dat ze nog altijd populair zijn. Hun nieuwe platenlabel EMI gelooft in een revival en is enthousiast. Met dubbele ijver werkt de groep daarom verder aan nieuw materiaal. Producer Jean Blaute gaat alvast eens kijken wat er in hun repetitielokaal allemaal gebeurt. Ze zitten in een donker hok waar ze alles veel te hard spelen, maar toch krijgt



Kom naar huis Hannelore Bedert

Hannelore Bedert / 4'32" / Baanrecords (Dig.)

DE NACHT DAT Stijn stierf. Ze had een concert gegeven, kwam rond een uur 's nachts thuis en trof hem daar aan. Haar sterke Stijn. Haar man, de vader van haar kinderen, haar grootste supporter, haar anker. De schrik en vervolgens de paniek. De ambulancemedewerkers en de spoedarts die hartfalen constateerden en hem nog probeerden te reanimeren. De nachtmerrie.

Wie bel je middenin de nacht als eerste als zo iets totaal onverwachts gebeurt? Hannelore wist dat haar gitarist, met wie ze die avond had opgetreden, nog wakker was. En ook een andere vriend arriveerde nog tijdens de reanimatiepoging.

*Kom naar huis kom naar huis
Alles terug zoals zoals het was*

En toen: het verdriet. Eerst nog die achtbaan van emoties, van dingen regelen, besluiten nemen, het allemaal ondergaan, het indalen van de realiteit en dan het immense, alles overspoelende verdriet om het verlies van je geliefde.

Je probeert verder te leven, maar je draagt iets zwaars mee dat constant op je schouder drukt en meekijkt bij alles wat je doet. En hoe hard je ook wenst dat het er niet meer is, je kunt er niet onderuit. Het is het beeld van thuiskomen, je deur opendoen, je buiten nog goed voelen en binnenkomen en weten dat het je de komende uren weer gaat overweldigen.

*Soms ligt het als een hond
te wachten aan de deur
tot ik thuis ben*

Omdat het op de meest onverwachte momenten komt, kun je je er ook niet op voorbereiden. In het begin denk je dat dat gevoel de rest van je leven zal blijven.

Hannelore Bedert voelt pas na een paar maanden voor het eerst dat er bij haar een heel klein beetje ruimte ontstaat binnen dat verstikkende verdriet. Dat eerste lichtpuntje komt tijdens een van de eerste keren dat de kinderen een weekendje bij hun grootouders zijn en er even ruimte is op alle vlakken, zowel qua tijd als in haar hoofd. Even geen volk meer in huis, even geen mensen meer die op bezoek komen, hoe goedbedoeld ook. Dat weekeinde kruipt ze achter de piano. Dat is immers altijd al Hannelores manier geweest om met emoties om te gaan. Eindelijk even alleen met haar Kawai-piano, die ze vanuit het ouderlijk huis heeft meegekregen en waar ze vroeger als kind zoveel op gevloekt heeft omdat ze niet van pianoles hield, met die heel strenge lerares die altijd met schriftjes smeedt als ze haar pianohuiswerk niet goed genoeg had gedaan. Het is de piano die ze gehaat heeft, maar waar ze later ook zo ontstellend veel van heeft gehouden en waaraan ze ten langen leste een muziekcarrière heeft overgehouden.

Aan die piano, onder deze omstandigheden, schrijft ze in een uur tijd een nieuw beeld-schoon, breekbaar liedje. Hannelore: 'Dat nummer kwam er op de snelste en makkelijkste manier uit. Ik dacht vroeger bij het schrijven over vrienden en relaties dat dát eruit moest, maar ik heb pas bij het schrijven van *Kom naar huis* echt beseft wanneer een emotie er écht uit moet. Het kon niet anders dan op die manier naar buiten komen.'

Bedert heeft kleinkunst gestudeerd. Op de opleiding werd er tot vervelens toe op gehamerd dat er een noodzaak moest zijn om te schrijven. Ze snapte nooit goed wat ze daarmee bedoelden. Totdat ze aan de piano zit en aan *Kom naar huis* begint. 'Zonder daar wollig over te willen doen was het een therapeutisch moment', constateert ze. 'Ik denk dat dit de eerste keer was in twintig jaar muziek dat ik wist: dit klopt op alle vlakken met hoe ik me voel en hoe ik wil dat mensen het horen. Het was precies of ik het kon samenvatten, een hele periode die zo overweldigend en intensief was, waardoor het allemaal wat behapbaarder werd.'

Ze weet meteen: dit is haar eerlijkste en kwetsbaarste liedje ooit en het enige lied in haar oeuvre dat er na het overlijden van Stijn voor haar nog toe doet en honderd procent bij haar past. Met de juiste mensen in de juiste studio moet het haar lukken het ook op te nemen, besluit ze.